

Arrest

nr. 277 805 van 23 september 2022
in de zaken RvV X en X/ XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2022 met referentenummers X en X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 22 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. BOTTELIER en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1 Verzoekende partijen dienden op 10 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekende partijen werden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 26 november 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 25 februari 2021 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Ook de Raad weigerde verzoekende partijen bij arrest nr. X van 18 oktober 2021 de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus toe te kennen.

1.3. Op 14 maart 2022 dienen verzoekende partijen een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal verklaart deze volgende verzoeken om internationale bescherming op 19 mei 2022 niet-ontvankelijk. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars en Iraans staatsburger. U studeerde voor ingenieur. In farvardin 1392 (Iraanse kalender, stemt overeen met maart/april 2013 in de Gregoriaanse kalender) huwde u met F. J. P.. U hebt twee familieleden met een uitgebreid netwerk en connecties: A. K. werkt bij een bedrijf uit de petrochemische sector en H. K. werkt onrechtstreeks voor de defensie-industrie. K. raadde u aan om uw eigen bedrijf te starten en hij zou u in contact brengen met de juiste mensen. In 1392 (2013/2014) startte u een bedrijfje dat elektronische componenten leverde aan onder andere de petrochemie en de defensie-industrie. In farvardin 1397 (maart/april 2018) had u een vergadering met R. B. van (...), een dochterbedrijf van (...). B. stelde u voor een bedrijf op te richten in China en u zou er directeur of projectmanager worden. Hoewel u aanvankelijk oren had naar zijn voorstel, besliste u na overleg met uw vader om hier niet op in te gaan. Uw vader vreesde immers dat het bedrijf, dat de Amerikaanse sancties moest omzeilen, zich zou inlaten met onkiesse zaken zoals het witwassen van geld en wapenhandel. Hij vreesde ook dat u niet meer zou zijn dan een pion die riskeerde voor alles op te draaien. Op 27 ordibehesht 1397 (17 mei 2018) deelde u B. mee dat u niet op zijn voorstel in zou gaan. Hij was kwaad. Hij zei u dat iedereen het volste vertrouwen had in uw capaciteiten en ook dat u nu een staatsgeheim kende. U wist niet wat te antwoorden en ging weg. U contacteerde K. die u vertelde dat u er goed aan deed de job te aanvaarden. Toen u hem vertelde dat u dit echt niet zag zitten, beloofde hij te bemiddelen. U besloot om intussen op reis te gaan. Toen u op 18 khordad 1397 (8 juni 2018) terugkwam van uw reis, merkte u dat er bij u thuis was ingebroken. Er was op een luidspreker na niets verdwenen. U zei aan uw echtgenote dat de inbrekers vermoedelijk om een of andere reden op de vlucht waren geslagen; u was er echter van overtuigd dat de inbraak verband hield met uw probleem op het werk. In deze periode merkte u ook dat uw bedrijfje minder aankooporders vanwege (...) kreeg. In dezelfde periode werd uw vrouw op weg naar haar kapsalon achtervolgd maar uiteindelijk gebeurde er niets met haar omdat ze kon ontkomen. Toen u vernam dat de bemiddelingspoging van meneer K. op niets was uitgedraaid, nam u op 8/5/1397 (30 juli 2018) opnieuw contact op met B.. U vertelde dat u niet op het voorstel kon ingaan omdat u voor uw ouders moest zorgen, maar hij had hier andermaal geen boodschap aan. Hij vertelde u dat het voorstel niet van hem kwam, maar van hogerop kwam, en dat u in wezen niet veel keuze had: u was immers een staatsgeheim te weten gekomen. U besliste geen contact meer op te nemen in de hoop dat de problemen vanzelf zouden overwaaien. Twee weken later, op 22 mordad 1397 (13 augustus 2018), werd u bij uw thuiskomst meegenomen door drie mannen in burger. U vermoedt dat ze van het Ettelaat (Ministerie van Informatie) waren. De mannen namen u mee naar hun bureau en u werd er een nacht vast gehouden. U werd niet beledigd of geslagen maar ze vertelden u dat indien u op het voorstel zou ingaan, u veel geld zou verdienen. Indien u echter zou beslissen om niet op het voorstel in te gaan, zouden ze u alles afnemen. U vertelde hen dat het in orde was en u werd teruggebracht. U vertelde uw vrouw, die uw afwezigheid bij de politie had aangegeven, dat jullie niet langer veilig waren in Iran en dat jullie het land moesten verlaten. Omdat u vreesde dat een reisverbod het u onmogelijk zou maken het land te verlaten, contacteerde u uw schoonvader die connecties heeft in de grensregio. Op 25 mordad 1397 (16 augustus 2018) verliet u Iran. Via Urmia staken jullie de grens over naar Turkije. Vervolgens gingen jullie via Istanbul naar Servië en Griekenland, waar jullie acht maanden bleven. Jullie werden er opgelicht door de smokkelaar waardoor jullie buiten moesten slapen. Uw vrouw was er erg aan toe en kampte met een depressie. In Griekenland brachten twee Amerikaanse pastors jullie de blijde boodschap. U ging er naar de kerk en u nam deel aan de zanggroep en de Bijbelstudie. Op 13 april 2019 werd het verlossingsgebed voor jullie voorgelezen en sindsdien beschouwen jullie zich als christenen. Op 8 mei 2019 lukte het jullie ten langen leste om naar België te reizen waar u op 10 mei 2019 om internationale bescherming verzocht. Uw vader hield zich na uw vertrek nog bezig met een aantal administratieve verplichtingen betreffende uw bedrijf. Zo keerde hij onder andere de lonen uit. Na uw vertrek vernam u tevens van uw vader dat H. K. werd meegenomen door de autoriteiten en dat ze hem vragen stelden over u. Bij terugkeer naar Iran vreest u dat de autoriteiten u zullen doen verdwijnen. In België ging u voor de corona-uitbraak naar de kerk in Kuurne. Via zoom hield u contact met de Amerikaanse pastors uit Griekenland. Het Commissariaat-generaal nam inzake uw eerste verzoek op 25

februari 2021 een weigeringsbeslissing omdat aan uw vluchtrelaas en uw problemen met de Iraanse autoriteiten geen geloof kon worden gehecht. Jullie hadden verder niet aangetoond dat jullie zich in Europa vanuit een oprechte, diepgaande en verinnerlijkte overtuiging tot het christendom hadden bekeerd waardoor jullie evenmin aannemelijk hadden gemaakt dat jullie zich bij terugkeer naar Iran als christenen zouden manifesteren of als dusdanig gezien zouden worden door jullie omgeving. Er werd tot slot nog gewezen op de beschikbare informatie waaruit bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming noch veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet hebben gezet. Op 18 november 2021 werd deze weigeringsbeslissing integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Zonder België te hebben verlaten verzocht u op 14 maart 2022 een tweede keer om internationale bescherming. U herhaalde dat de Iraanse autoriteiten wilden dat u met hen zou meewerken. U voegde hieraan toe dat u door uw weigering inmiddels veroordeeld werd tot tien jaar celstraf en de dood door ophanging. Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een dagvaarding van de rechtbank van Karaj d.d. 14/11/1399 (2 februari 2021) waarbij u opgeroepen wordt om u binnen de vijf dagen aan te melden, een vonnis van de revolutionaire rechtbank van Karaj d.d. 25/4/1400 (16 juli 2021) waarbij u veroordeeld wordt tot de bovenvermelde straf onder meer omdat u misdrijven gepleegd heeft tegen de binnenlandse en buitenlandse veiligheid, een brief van uw advocaat waarin ze uw nieuwe elementen, met name de door u ontvangen juridische stukken, kort toelicht, en de omslag waarin de juridische documenten vanuit Oman verzonden werden.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet worden beklemdoond dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek oordeelde dat er noch aan uw problemen met de Iraanse autoriteiten in verband met een geheim project waaraan u niet wilde deelnemen, noch aan de oprechtheid van uw bekering geloof kon worden gehecht. Wat uw bekering betreft had u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zou manifesteren of dat u als dusdanig gezien zou worden door uw omgeving. Er werd tot slot nog gewezen op de beschikbare informatie waaruit bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming noch veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Op 18 november 2021 werd deze weigeringsbeslissing integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In onderhavig geval moet echter vastgesteld worden dat een dergelijk element in uw dossier niet voorhanden is.

Met betrekking tot de verklaringen waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op de asielmotieven die u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat u protestant bent, maar dat dit iets persoonlijks is (verklaring DVZ 2e VIB, vragen 9 en 16; verklaring DVZ 2e VIB echtgenote, vraag 9), hebben jullie bij jullie tweede asielverzoek geen nieuwe elementen aangebracht waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat jullie beweerde bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg hebben jullie bij jullie tweede verzoek nog steeds niet aannemelijk

gemaakt dat jullie zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christenen zullen manifesteren of dat jullie als dusdanig gezien zullen worden door jullie omgeving.

Wat uw verklaring betreft dat u inmiddels veroordeeld werd tot tien jaar celstraf en de dood ter ophanging omdat u weigerde mee te werken aan een geheim project – in dit verband legde u een convocatie en een veroordeling neer –, dient vastgesteld te worden dat dit volledig in het verlengde ligt van een asielrelaas waaraan geen enkel geloof kon worden gehecht. Dergelijke aanvullingen op een ongeloofwaardige asielrelaas kunnen dan ook geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas.

Dat aan uw veroordeling geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit jullie ongeloofwaardige verklaringen over het moment waarop jullie dit vernomen zouden hebben. Uw vrouw verklaarde op 19 april 2022 in het kader van jullie volgend verzoek dat jullie een maand eerder ongeveer – misschien iets meer – het onverkwikkelijke nieuws van de veroordeling hadden vernomen terwijl u verklaarde reeds op 22 november 2021 de dagvaarding en het vonnis ontvangen te hebben (verklaring DVZ 2e VIB echtgenote, vraag 16; verklaring DVZ 2e VIB, vraag 18). Daarnaast blijkt dat de dagvaarding dateert van 2 februari 2021 waarbij u zich binnen de vijf dagen moest aanbieden. Het vonnis dateert van 16 juli 2021. Eerst kwam de dagvaarding thuis toe, en vervolgens het vonnis (verklaring 2e VIB echtgenote, vraag 16). U verklaarde zowel tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal als in het kader van uw tweede verzoek dat u geregeld contact had met uw familie (CGVS, p. 4; verklaring 2e VIB, vraag 21). Dat u in het kader van uw beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch in het verzoekschrift d.d. 30 maart 2021 noch ter terechtzitting d.d. 4 oktober 2021 aankaarte dat u gedagvaard en/of ter dood veroordeeld werd is dan ook helemaal niet aannemelijk.

Betreffende de door u neergelegde kopieën van de dagvaarding en het vonnis dient nog opgemerkt te worden dat om bewijskrachtig te zijn documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er in Iran een markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse (juridische) documenten.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri en Iraans staatsburger. Inzake uw eerste verzoek baseerde u zich op de asielmotieven van uw echtgenoot K. S. (O.V. (...)). U bevestigde dat uw man, die een bedrijf in elektronische onderdelen had, door de Iraanse autoriteiten gevraagd werd om in China te gaan werken, dat hij hierdoor in de problemen kwam, dat er in dit verband bij jullie werd ingebroken, dat u op weg naar uw werk eens belaagd werd, hetgeen u ook in de problemen van uw echtgenoot kaderde, dat uw echtgenoot op 22 mordad 1397 (Iraanse kalender, stemt overeen met 13 augustus 2018 in de Gregoriaanse kalender) verdwenen was, dat u de politie contacteerde die ter plaatse kwam, dat uw man de volgende dag thuiskwam, dat hij vertelde dat hij de dag ervoor in het kader van het Chinese project was gearresteerd en dat jullie hierna besloten Iran te verlaten. Jullie ontvluchtten Iran illegaal. Jullie verbleven langere tijd in Griekenland waar jullie eerst zes maanden vastgehouden werden door de

smokkelaar die jullie oplichtte en die jullie uiteindelijk na zes maanden op straat gezet heeft. U was er erg aan toe en kampte met een depressie. Uiteindelijk kwamen jullie in contact met twee Amerikanen die in Griekenland missioneringswerk deden. Ze hielpen jullie, zorgden voor een slaapplek en boden jullie troost. Na een tijdje begonnen zij over het christendom te vertellen en jullie raakten geïnteresseerd. Op 13 april 2019 werd het verlossingsgebed voor jullie voorgelezen en sindsdien beschouwen jullie zich als christenen. Uiteindelijk lukte het jullie om naar België te reizen waar jullie op 10 mei 2019 om internationale bescherming verzochten. U bent hier omwille van de problemen van uw man en vreest dat hij in Iran in gevaar is. Zelf vreest u dat u geëxecuteerd zult worden wanneer de Iraanse autoriteiten te weten zouden komen dat u zich bekeerd heeft. U ging voor het uitbreken van de coronacrisis naar de kerk in Kuurne en probeerde uw jongste zus in een videogesprek van het christendom te overtuigen. Het Commissariaat-generaal nam inzake uw eerste verzoek op 25 februari 2021 een weigeringsbeslissing omdat aan jullie vluchtrelaas en de problemen met de Iraanse autoriteiten geen geloof kon worden gehecht. Jullie hadden verder niet aangetoond dat jullie zich in Europa vanuit een oprechte, diepgaande en verinnerlijkte overtuiging hadden bekeerd tot het christendom waardoor jullie evenmin aannemelijk hadden gemaakt dat jullie zich bij terugkeer naar Iran als christenen zouden manifesteren of als dusdanig gezien zouden worden door jullie omgeving. Er werd tot slot nog gewezen op de beschikbare informatie waaruit bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming noch veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet hebben gezet. Op 18 november 2021 werd deze weigeringsbeslissing integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Zonder België te hebben verlaten verzocht u op 14 maart 2022 een tweede keer om internationale bescherming. U verklaarde dat uw man intussen veroordeeld werd door een Iraanse rechtbank omdat hij weigerde mee te werken met de Iraanse autoriteiten.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw administratief dossier blijkt daarnaast dat u zich voor uw tweede verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven die ook door uw echtgenoot uiteengezet werden. Inzake zijn tweede verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

“(...)”

Bijgevolg moet ook uw tweede verzoek niet-ontvankelijk verklaard worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoekende partij, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 277 149, is de echtgenote van tweede verzoekende partij, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 277 150. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde vluchtmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde motieven. In beide verzoekschriften worden dezelfde middelen aangevoerd met een quasi identiek betoog. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid en met het oog op een goede rechtsbedeling, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, 57/6/2, 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen menen dat er wel degelijk nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming.

De elementen reeds aangehaald in het kader van de eerdere verzoeken om internationale bescherming maken volgens verzoekende partijen niet de reden uit van de indiening van hun tweede verzoek.

Er wordt aangevoerd dat verzoekende partijen nog steeds vervolging riskeren wegens de door hen uiteengezette redenen. Verzoekende partijen betogen dat ook al blijven zij verder actief als christen hieromtrent geen nieuwe informatie of nieuw element werd voorgelegd in het kader van hun huidige verzoeken. Ze lichten toe dat de reden voor hun tweede verzoek om internationale bescherming het feit is dat ze over nieuwe documenten beschikken zijnde een kopie van een semi-elektronische dagvaarding voor de revolutionaire rechtbank van Karaj van 2 februari 2021 en een vonnis van de revolutionaire rechtbank van Karaj waarbij tweede verzoekende partij bij verstek werd veroordeeld tot een celstraf van tien jaar en executie. Er wordt in het verzoekschrift aangegeven dat deze stukken pas in november 2021 in handen zijn gekomen van de vader van tweede verzoekende partij die hij vervolgens heeft opgestuurd waardoor deze niet tijdens de procedure inzake de eerste verzoeken kon voorgelegd worden. Gelet op de delicate inhoud konden deze stukken niet rechtstreeks vanuit Iran worden verstuurd maar via een derde land, aldus verzoekende partijen. Verzoekende partijen beklemtonen dat zij voor november 2021 niet op de hoogte waren van het bestaan van de dagvaarding en het vonnis. Ze stellen in dit verband dat vermits hun woning in Iran leegstaat deze stukken uiteindelijk pas na een lange periode terecht kwamen bij de vader van tweede verzoekende partij. Er wordt verder aangegeven dat tweede verzoekende partij inderdaad nog regelmatig contact heeft met haar familie maar deze pas op de hoogte waren van de veroordeling in november 2021. Waar eerste verzoekende partij heeft gemeld dat zij ongeveer een maand voor het gehoor op de hoogte werd gebracht, wordt aangevoerd dat dit gewoonweg een vergissing was en zij wel eerder op de hoogte was maar kampte met stressproblemen en depressie waardoor haar antwoord niet accuraat was.

Uit de bemerking van verwerende partij over frauduleuze documenten uit Iran kan volgens verzoekende partijen geenszins worden afgeleid dat de voorgelegde documenten frauduleus zijn.

Vervolgens wordt betoogd dat verzoekende partijen niet de kans kregen om nadere toelichting te geven tijdens hun persoonlijke onderhouden. Verzoekende partijen voeren aan dat gelet op de inhoud van het vonnis namelijk de zwaarwichtigheid van de straf (executie) verwerende partij hen hoe dan ook diende op te roepen voor een gehoor zodat nader onderzoek kon worden verricht.

Tot slot wordt nog aangestipt dat verzoekende partijen veel schrik ervaren gelet op het tussengekomen verstekvonnis.

3.2. Op 12 september 2022 brengen verzoekende partijen ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waaraan een tweede exemplaar van de reeds neergelegde semi-elektronische dagvaarding en het vonnis wordt toegevoegd, doch met aangebrachte stempels (onder andere een blinddrukstempel) waarmee verzoekende partijen de authenticiteit van de documenten willen aantonen, alsook een briefomslag uit Iran waarin de huidige bijgebrachte stukken zouden zijn verzonden geweest.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop een bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van een beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden

beslissingen moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.3. De bestreden beslissingen steunen op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partijen om internationale bescherming in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer een verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

3.3.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.3.4.1. Verzoekende partijen volharden in hun volgend verzoek om internationale bescherming in hun vervolgingsvrees wegens de problemen van tweede verzoekende partij die weigerde in te gaan op de vraag om een bedrijf in China op te richten en samen te werken met de Iraanse autoriteiten. Er wordt aangegeven dat tweede verzoekende partij ondertussen werd gedagvaard en veroordeeld door een rechtbank tot executie wegens haar weigering samen te werken met de Iraanse autoriteiten.

Ter staving van hun huidig verzoek hebben verzoekende partijen volgende documenten bijgebracht:

een dagvaarding/oproeping van de rechtbank van Karaj van 2 februari 2021 in hoofde van tweede verzoekende partij, een vonnis van de revolutionaire rechtbank van Karaj van 16 juli 2021, een brief van hun advocaat waarin de nieuwe elementen, met name de ontvangen juridische stukken, kort toegelicht worden, en een kopie van een briefomslag.

Bij aanvullende nota van 12 september 2022 hebben verzoekende partijen tevens een tweede exemplaar aangebracht van de reeds neergelegde semi-elektronische dagvaarding en het vonnis met aangebrachte stempels (onder andere een blinddrukstempel), alsook een briefomslag uit Iran waarin de huidige bijgebrachte stukken zouden zijn verzonden geweest.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

3.3.4.2. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat zij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen en dat het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

3.3.4.3. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voorliggende verzoekschriften geen overtuigende argumenten bijbrengen die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen nieuwe elementen of feiten hebben aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoekende partijen toe om voormelde motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijven.

3.3.4.4. Met betrekking tot de verklaringen van verzoekende partijen aangaande hun vervolgingsvrees wegens de weigering van tweede verzoekende partij om samen te werken met de Iraanse autoriteiten alsook hun bekering tot het christendom, merkt de Raad op dat verzoekende partijen deze elementen reeds hebben aangebracht in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming. Deze aangehaalde elementen werden reeds eerder door de commissaris-generaal en de Raad beoordeeld.

In bestreden beslissingen wordt op goede gronden het volgende opgemerkt:

“Vooreerst moet worden beklemtoond dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek oordeelde dat er noch aan uw problemen met de Iraanse autoriteiten in verband met een geheim project waaraan u niet wilde deelnemen, noch aan de oprechtheid van uw bekering geloof kon worden gehecht. Wat uw bekering betreft had u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zou manifesteren of dat u als dusdanig gezien zou worden door uw omgeving. Er werd tot slot nog gewezen op de beschikbare informatie waaruit bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming noch veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Op 18 november 2021 werd deze weigeringsbeslissing integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In onderhavig geval moet echter vastgesteld worden dat een dergelijk element in uw dossier niet voorhanden is.

Met betrekking tot de verklaringen waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op de asielmotieven die u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat u protestant bent, maar dat dit iets persoonlijks is (verklaring DVZ 2e VIB, vragen 9 en 16; verklaring DVZ 2e VIB echtgenote, vraag 9), hebben jullie bij jullie tweede asielverzoek geen nieuwe elementen aangebracht waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat jullie beweerde bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg hebben jullie bij jullie tweede verzoek nog steeds niet aannemelijk

gemaakt dat jullie zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christenen zullen manifesteren of dat jullie als dusdanig gezien zullen worden door jullie omgeving.”

Met betrekking tot de reeds aangehaalde en beoordeelde elementen kan het volstaan te verwijzen naar de eerdere beslissingen van het CGVS en het arrest nr. 262 363 van 18 oktober 2021.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van de huidige volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot de vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partijen voor internationale bescherming in aanmerking komen.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoekende partijen blijven in het kader van hun huidig volgend verzoek vasthouden aan hun vluchtmotieven zoals uiteengezet in hun eerste verzoek om internationale bescherming en reiken thans slechts elementen aan die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Dat verzoekende partijen verder borduren op hetzelfde relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan hun dossiers.

Waar verzoekende partijen erop wijzen dat tweede verzoekende partij inmiddels werd gedagvaard en veroordeeld en in dit verband juridische stukken hebben neergelegd, heeft de commissaris-generaal met reden het volgende vastgesteld:

“Wat uw verklaring betreft dat u inmiddels veroordeeld werd tot tien jaar celstraf en de dood ter ophanging omdat u weigerde mee te werken aan een geheim project – in dit verband legde u een convocatie en een veroordeling neer –, dient vastgesteld te worden dat dit volledig in het verlengde ligt van een asielrelaas waaraan geen enkel geloof kon worden gehecht. Dergelijke aanvullingen op een ongeloofwaardige asielrelaas kunnen dan ook geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas.

Dat aan uw veroordeling geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit jullie ongeloofwaardige verklaringen over het moment waarop jullie dit vernomen zouden hebben. Uw vrouw verklaarde op 19 april 2022 in het kader van jullie volgend verzoek dat jullie een maand eerder ongeveer – misschien iets meer – het onverkwikkelijke nieuws van de veroordeling hadden vernomen terwijl u verklaarde reeds op 22 november 2021 de dagvaarding en het vonnis ontvangen te hebben (verklaring DVZ 2e VIB echtgenote, vraag 16; verklaring DVZ 2e VIB, vraag 18). Daarnaast blijkt dat de dagvaarding dateert van 2 februari 2021 waarbij u zich binnen de vijf dagen moest aanbieden. Het vonnis dateert van 16 juli 2021. Eerst kwam de dagvaarding thuis toe, en vervolgens het vonnis (verklaring 2e VIB echtgenote, vraag 16). U verklaarde zowel tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal als in het kader van uw tweede verzoek dat u geregeld contact had met uw familie (CGVS, p. 4; verklaring 2e VIB, vraag 21). Dat u in het kader van uw beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch in het verzoekschrift d.d. 30 maart 2021 noch ter terechtzitting d.d. 4 oktober 2021 aankaarte dat u gedagvaard en/of ter dood veroordeeld werd is dan ook helemaal niet aannemelijk.

Betreffende de door u neergelegde kopieën van de dagvaarding en het vonnis dient nog opgemerkt te worden dat om bewijskrachtig te zijn documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er in Iran een markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse (juridische) documenten.”

Verzoekende partijen voeren aan dat zij pas in november 2021 op de hoogte waren van de veroordeling waardoor zij de dagvaarding van februari 2021 en het vonnis van juli 2021 niet eerder konden aanbrengen in hun procedure in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming.

De Raad moet vooreerst vaststellen dat uit de neergelegde kopie van een briefomslag van 22 november 2021 gericht aan tweede verzoekende partij niet ontegensprekelijk blijkt dat deze omslag de neergelegde juridische documenten bevatte, te meer bij “Content Description” louter “Documents & general business” wordt aangegeven zonder verdere specificatie. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de juridische

documenten op 22 november 2021 door tweede verzoekende partij in ontvangst werden genomen, weten verzoekende partijen niet te overtuigen dat zij niet eerder op de hoogte konden zijn van de dagvaarding en veroordeling. Verzoekende partijen bevestigen immers in hun verzoekschriften dat zij regelmatig contact hadden met hun familie zodat de Raad niet kan inzien waarom verzoekende partijen niet eerder zouden ingelicht zijn van deze belangrijke juridische documenten/gebeurtenissen die reeds dateren van februari en juli 2021. De loutere ponering in de verzoekschriften dat de familie in Iran ook pas in november 2021 op de hoogte was van deze stukken kan niet ernstig genomen worden. De dagvaarding waarin tweede verzoekende partij werd opgeroepen om zich binnen de vijf dagen aan te melden, dateert immers reeds van 2 februari 2021 en het vonnis dateert van 16 juli 2021. De Raad kan niet inzien hoe de familie van tweede verzoekende partij pas maanden later op de hoogte zou zijn van een dergelijk zwaarwichtig vonnis waarbij tweede verzoekende partij ter ophanging wordt veroordeeld wegens misdrijven tegen de binnenlandse en buitenlandse veiligheid.

In dit verband kan nog pertinent gewezen worden op de vaststellingen in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming dat tweede verzoekende partij overigens een kennelijk en verregaand gebrek aan interesse vertoonde in de door haar aangevoerde problemen en situatie. In het arrest nr. 262 363 van 18 oktober 2021 werd hieromtrent het volgende aangestipt:

“Ook verzoeker vertoonde overigens een kennelijk en verregaand gebrek aan interesse in de door verzoekende partijen aangevoerde problemen en situatie. In dit kader wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Dat er aan het door u beweerde probleem geen geloof kan gehecht worden blijkt ook uit het merkwaardige feit dat u weinig informatie had over de evolutie van uw problemen sinds uw vertrek uit Iran. U wist weliswaar via uw vader dat H.K. (...) door de autoriteiten was benaderd en over u werd verhoord – hiervan was uw echtgenote merkwaardig genoeg niet op de hoogte –, maar u wist helemaal niets over wat er allemaal aan H. (...) werd gevraagd (CGVS, p. 15-16; CGVS F. (...), p. 10). U rechtvaardigde uw onwetendheid hierover door te stellen dat uw vader dergelijke vragen niet had gesteld en dat het gevaarlijk was om hierover te spreken (CGVS, p. 15-16). Deze rechtvaardiging overtuigt niet, aangezien het blijkbaar wel mogelijk was om u op de hoogte te brengen van H. (...)’s verhoor door de autoriteiten. Dat dit mogelijk was, maar dat het onmogelijk zou geweest zijn om de inhoud van de gestelde vragen te weten te komen, houdt geen steek. Overigens wist u ook niet of uw vader nog na uw vertrek contact gehad heeft met ingenieur K. (...) die eerder een bemiddelingspoging in uw zaak had ondernomen. Dat u het aan uw vader zou gevraagd hebben maar dat u enkel te horen zou gekregen hebben dat u zich geen zorgen moest maken – u gaat ervan uit dat uw vader heel veel dingen voor u verbergt – (CGVS, p. 17), klinkt bovendien weinig aannemelijk, aangezien uw vader, zoals aangehaald, u wel kon zeggen dat H. (...) werd verhoord. Uit het feit dat u zelf geen contact heeft opgenomen met K. (...) en dat u geen informatie heeft over contacten tussen K. (...), nochtans een familielid met invloed die voor uw vertrek een bemiddelingsrol heeft opgenomen, en uw vader kan bijgevolg opgemaakt worden dat u bij K. (...) niet heeft gepeild naar de actuele stand van zaken van uw problemen naar aanleiding van uw weigering om in China te gaan werken. Nochtans zijn uw problemen intussen geruime tijd geleden ontstaan en kan op zich niet worden uitgesloten dat ze intussen sinds uw vertrek uit Iran in positieve zin zijn geëvolueerd. Dat u noch over H. (...)’s ondervraging informatie had noch via K. (...) geüpdatete informatie over uw problematiek heeft proberen te verkrijgen, tast, gelet op het reeds vermelde feit dat van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert naar al deze elementen die enigszins verband houden met zijn vrees bij terugkeer, wederom de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen aan.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat verzoeker zijn vader of iemand anders in Iran niet in moeilijkheden wilde brengen, kan bezwaarlijk volstaan om te verklaren waarom hij naliet de nodige pogingen te ondernemen teneinde zich op de hoogte te stellen van zijn problemen en situatie. Vooreerst maken verzoekende partijen in dit kader, gelet op de veelheid aan beschikbare communicatiemiddelen heden te dagen, in het geheel niet concreet of aannemelijk dat of op welke wijze een contactname met de betrokken personen in hunner hoofde zou kunnen leiden tot problemen en beperken zij zich in dit kader tot het uiten van een aantal blote, niet-gestaafde, algemene en ongefundeerde beweringen. Bovendien gaan zij met hun betoog kennelijk voorbij aan de terechte vaststelling dat verzoekers vader verzoeker wel op de hoogte kon en durfde brengen van de ondervraging van H. Gelet op deze vaststelling, kan niet worden ingezien waarom zijn vader hem niet op de hoogte kon brengen omtrent de overige voormelde gegevens. Dat zijn vader dingen voor hem zou willen verbergen, mist, gelet op het cruciale belang van deze informatie voor het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen, eveneens iedere ernst. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker klaarblijkelijk naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse

voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen ingeroepen vrees voor vervolging.”

In casu kan tevens pertinent opgemerkt worden dat niet blijkt dat verzoekende partijen de nodige actieve houding hebben aangenomen en de nodige interesse hebben getoond voor hun voorgehouden problemen teneinde eerder kennis te kunnen hebben van de thans aangebrachte dagvaarding van februari 2021 en de veroordeling van juli 2022.

De Raad merkt verder op dat de commissaris-generaal er terecht op heeft gewezen dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen aflegden over het moment waarop zij kennis namen van de veroordeling van tweede verzoekende partij.

Waar tweede verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde de juridische documenten per post te hebben ontvangen op 22 november 2021 waarbij in het verzoekschrift wordt gewezen op de overgemaakte briefomslag waarin de juridische documenten zouden zijn verzonden geweest, verklaarde eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor bij de DVZ op 19 april 2022 dat zij ongeveer een maand eerder of iets meer werd geïnformeerd over de veroordeling. Verzoekende partijen voeren in hun verzoekschriften aan dat eerste verzoekende partij zich gewoonweg heeft vergist en wijzen erop dat zij met stressproblemen en een depressie kampte waardoor haar antwoord niet accuraat was. Deze voorgehouden medische problemen van eerste verzoekende partij die een invloed zouden hebben gehad op haar verklaringen worden echter geenszins gestaafd aan de hand van (medische) stukken. In casu blijkt geenszins een aantasting van het geheugen en cognitieve vermogens waardoor eerste verzoekende partij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte en coherente wijze mee te delen. Eerste verzoekende partij verklaarde overigens bij aanvang van haar gehoor bij de DVZ in goede gezondheid te verkeren (Verklaring volgend verzoek van 19 april 2022, vraag 12) en zowel in het kader van haar eerste verzoek als in het kader van haar huidig volgend verzoek konden geen bijzondere procedurele noden worden vastgesteld zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen. De vastgestelde tegenstrijdigheid kan zodoende niet zonder meer verschoond worden.

Geheel ten overvloede moet opgemerkt worden dat het gegeven dat verzoekende partijen pas in maart 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming hebben ingediend terwijl zij voorhouden sinds november 2021 op de hoogte te zijn van het vonnis waarin tweede verzoekende partij ter ophanging wordt veroordeeld, ook de nodige vraagtekens plaatst bij de ernst en geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden schrik en vervolgingsvrees wegens de veroordeling van tweede verzoekende partij.

Tot slot brengen verzoekende partijen geen dienstige en valabele argumenten bij ter weerlegging van de motivering dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er in Iran een markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse (juridische) documenten. Door slechts aan te voeren dat uit de bemerking van verwerende partij over frauduleuze documenten uit Iran geenszins kan worden afgeleid dat de door hen voorgelegde documenten frauduleus zijn gaan zij immers voorbij aan de door verwerende partij geraadpleegde COI Focus- Iran, Corruptie en documentenfraude van 13 januari 2020. Uit deze beschikbare informatie blijkt dat er veel valse juridische documenten uit Iran in omloop zijn en dat vonnissen zelden worden overhandigd zodat men eerder geen dan wel documenten zal kunnen voorleggen (zie administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, COI Focus- Iran, Corruptie en documentenfraude van 13 januari 2020 p. 7-8).

Waar verzoekende partijen ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bijbrengen waaraan een tweede exemplaar van de reeds neergelegde semi-elektronische dagvaarding en het vonnis wordt toegevoegd, doch met aangebrachte stempels (onder andere een blinddrukstempel) waarmee verzoekende partijen de authenticiteit van de documenten willen aantonen, moet vastgesteld worden dat met deze nieuwe exemplaren van de reeds eerder aangebrachte juridische stukken geen afbreuk kan gedaan worden aan de beoordeling van de eerdere exemplaren met dezelfde inhoud, de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden en de overige bevindingen inzake het gebrek aan interesse. Het gegeven dat in de huidige exemplaren een blinddrukstempel is opgenomen kan geen afbreuk doen aan de bovenstaande beoordeling van de stukken met dezelfde inhoud noch kunnen verzoekende partijen hiermee de overwegingen weerleggen dat uit de voormelde COI Focus van 13 januari 2020 blijkt dat er veel valse juridische documenten uit Iran in omloop zijn en dat vonnissen zelden worden overhandigd zodat men eerder geen dan wel documenten zal kunnen voorleggen.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

3.3.5. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partijen kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partijen zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

3.3.7. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.8. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu de volgende verzoeken terecht niet-ontvankelijk worden verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekende partijen in het kader van hun volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. De commissaris-generaal heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Artikel 3

De kosten van de beroepen, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU